

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.37/2013/7.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. március 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. november 21. napján kihirdetett **8.B.298/2011/130.** számú **ítéletét**
m e g v á l t o z t a t j a az alábbiak szerint:

A 8 rb. közokirattal kapcsolatos bűncselekmények megnevezése helyesen: 8 rb. visszaélés okirattal vétsége.

A 6 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége [Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pont] miatti eljárást megszünteti.

Az első fokú eljárásban felmerült, és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 1.949.683.- (egymillió-kilencszáznegyvenkilencezer-hatszáznyolcvanhárom) forint, míg az állam terhén maradó 2.932.989.- (kettőmillió-kilencszázharminckettőezer-kilencszáznyolcvankilenc) forint.

Az **(1. sz. név)** örökösnek kiadni rendelt tárgyakat helyesen: [ország megnevezése, irányítószám, település, utca, házszám] szám alá rendeli kiadni.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A fellebbezési eljárás során felmerült 9.000.- (kilencezer) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat erős felindulásban elkövetett emberölés büntette [Btk. 167. §], lőfegyverrel visszaélés büntette [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat], lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat], lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat], lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] és 8 rb. közokirattal

viSSzaélés vétsége [Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulat] miatt - halmazati büntetésül - 5 év 4 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által 2008. október 19. napjától 2012. november 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlottal szemben 45.500.- forint vagyonelkobzást rendelt el.

A Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságon 582/2009/1., 2., 4., 5. szám alatt bevételezett és kezelt lőszereket, tárat és RK-59 pisztolyt elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntette és a Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában Bny.3/2010. szám alatt bevételezett és kezelt 1-53., 55-63., 67., 69., 70., 72-74. tétel alatti, valamint az 54. tétel alatti - de a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságon kezelt - és a Bny.201/2011. szám alatt bevételezett és kezelt 1. és 2. tétel alatti bűnjelek megsemmisítését rendelte el, a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság által a 2008. október 18. napján tartott helyszíni szemlén lefoglalt, és a szakértői vizsgálatukat követően a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar Igazságügyi és Biztosítás-orvostani Intézetében (Budapest IX. kerület, Üllői út 93.) kezelt csontmaradványok közül az 1 db izületi vápában elhelyezkedő jobboldali combcsontfejecset és 1 db baloldali csípőizületi vápát az **(1. sz. név)** örökösének, az 1 db baloldali singi és orsócsont darabot eltemettetés végett a **(2. sz. név)** örökösnek,

a további csontmaradványokat és a Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában Bny.3/2010/4. szám alatti műanyag dobozban lévő csontdarabot eltemettetés végett az [önkormányzat megnevezése]-nek kiadni,

a Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában Bny.3/2010/71. szám alatti 1 darab zálogjegy, 1 darab nyugta, 1 darab buszjegy, 1 darab [1. sz. gazdasági társaság megnevezése] „Bizalomkártya” ügyiratokhoz csatolását,

a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságon 582/2009/3. szám alatt kezelt 1 darab startpisztolyt, valamint

a Kecskeméti Törvényszék bűnjelnyilvántartásában Bny.3/2010/64-66. és 68. szám alatti bűnjeleket póthagyatéki eljárás lefolytatása végett a [Polgármesteri Hivatal megnevezése] jegyzőjének kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat 1.898.155.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a fennmaradó 2.984.517.- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása - súlyosabb tartamú börtönben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása - érdekében,

a vádlott és a védő egyezően az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette vonatkozásában a jogos védelem megállapítása mellett, e bűncselekmény alóli Bf.III.37/2013/7.

felmentés végett, a 2 rb. lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntettének 1 rb. minősítése végett, a kiszabott börtön enyhítése és a vádlottat terhelő bűnügyi költség csökkentése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.2/2013/1/II. számú átiratban a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést annak indokolásával egyezően fenntartotta.

Indítványozta, hogy az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, a börtönbüntetés tartamát súlyosítsa és annak megállapítása mellett, hogy a vád tárgyát is képező 6 rb. a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége is megvalósult, de mivel a vádlott által elkövetett jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények mellett nem befolyásolják sem a büntetés nemét, sem annak mértékét, így a vádlott felelőssége vonása szempontjából nincs jelentőségük, e bűncselekmények vonatkozásában az első fokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az eljárást a Be. 332. § (2) bekezdésében írt okból szüntesse meg. Indítványozta továbbá, hogy a vádlottat a költségjegyzék 2., 6., 17. és 43. tételeiben szereplő teljes összegű bűnügyi költség, így összesen 1.949.683.- forint megfizetésére kötelezze és 2.932.986.- forint bűnügyi költségről rendelkezzen akként, hogy az állam viseli, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A védő, a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlottnak az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette alóli jogos védelemre alapított felmentését - melyhez a vádlott is csatlakozott - arra alapította, hogy a vádlott a cselekménysor során végig jogos védelmi helyzetben volt. Álláspontja szerint ugyanis a jogtalan támadás szempontjából jelen esetben nem kizárólag a fizikai értelemben vett támadást, hanem a lélektani, sokkoló, kiszolgáltatott helyzetet is ilyennek kell tekinteni. Elemezve a történeteket, ez abban nyilvánult meg, hogy **az 1. sz.** sértett a vádlott jelenlétében ölte meg **a 2. sz.** sértettet, őt is baltával fenyegette, nem akarta elengedni azzal, hogy biztos a rendőrségre menne, pofon ütötte, amikor az elmenetel szándékával a barátnőjével történt telefonbeszélgetést illetően félrevezette, majd szexuális aktust akart tőle kiereszokolni. Mindezek miatt a vádlott kiszolgáltatott, életveszélyes helyzetben volt, és amikor sikerült a házból kiszaladnia, **az 1. sz.** sértett pedig utána szaladt, nem tehetett mást, a kezében volt vascsővel ráért egy ütéssel védekezett. **Az 1. sz. sértett** azzal, hogy utána futott, a házban elkezdődött atrocitást folytatta, az előzmények után, ilyen védekezés nélkül, csak arra számíthatott, hogy ő is áldozat lesz. Az arányosságot pedig nyilván az állapota miatt felmérni nem tudta, ezért túllépés miatt sem büntethető.

Az enyhítést a vádlott hosszú ideig történő eljárás hatálya alatt állásával és azzal indokolta, hogy szabadlára kerülése óta életkörülményei rendeződtek.

Az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, a börtönbüntetés tartamát súlyosítsa és annak megállapítása mellett, hogy a vád tárgyát is képező 6 rb. a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége is megvalósult, de mivel a vádlott által elkövetett jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények mellett nem befolyásolják sem a büntetés nemét, sem annak mértékét, így a vádlott felelőssége vonása szempontjából nincs jelentőségük, e bűncselekmények vonatkozásában az első fokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az eljárást a Be. 332. § (2) bekezdésében írt okból szüntesse meg. Indítványozta továbbá, hogy a vádlottat a költségjegyzék 2., 6., 17. és 43. tételeiben szereplő teljes összegű bűnügyi költség, így összesen 1.949.683.- forint megfizetésére kötelezze és 2.932.986.- forint bűnügyi költségről rendelkezzen akként, hogy az állam viseli, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezés folytán megismételt bizonyítási eljárást teljes körben lefolytatta, a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak mindenben kimerítően eleget tett.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján csupán az alábbiakkal egészítette ki:

A vádlott jelenleg főállású szakácsként dolgozik [1. sz. település megnevezése]-en, a [2. sz. gazdasági társaság megnevezése]-nél, havi jövedelme kb. 130.-150.000.- forint. [1. sz. település megnevezése]-en albérletben lakik, de egyébként a tartózkodási helye anyjánál van [2. sz. település megnevezése, puszta, házszám] szám alatt.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, ami a fenti kiegészítésekkel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott. Az első fokú ítéletből nyomon követhető, hogy a megismételt eljárásban megismert tények hogyan váltak megalapozottá. Az alapeljárásban a vádlott ellentmondó vallomásokat tett. A megismételt eljárásban viszont már a bizonyítékok által alátámasztottan, egybehangzóan vallotta a történeteket és a korábbi eltérésekre is megfelelő magyarázatot adott. Ezért, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor végül, e minden kétségektől mentes vallomását fogadta el. Valamennyi körülményre részletes, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. A rendelkezésére álló bizonyítékokat, az egymást kizáróakat is számba véve, egyenként és egymással összevetve példaszerűen értékelte. A bizonyítási eljárás során felmerült új bizonyítékokra figyelemmel módosította az ügyész a vádat az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatban, erős felindulásban elkövetett emberölés büntetetté.

Az első fokú ítélet tényállását a vádlott és a védő sem támadta, csupán az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatban levont jogi következtetést. Azon álláspontjukra tekintettel, hogy a vádlott **az 1. sz.** sértettel szemben az egész cselekménysor során jogos védelmi helyzetben volt, az ítéletábrának elsődlegesen abban kellett állást foglalnia, hogy a jogos védelmi helyzet valóban végig fennállt-e.

Bf.III.37/2013/7.

A jogos védelem feltételei: a jogtalan támadás, illetve az objektíve közvetlenül fenyegető jogtalan támadás veszélye. A kialakult bírói gyakorlat szerint a jogtalan támadás tevékenység (aktív magatartás), de kivételesen lehet jogellenes állapot

fenntartását célzó passzív magatartás is. A közvetlenül fenyegető támadás pedig, ha rövid időn belül és az adott helyen várható, és kétséges, hogy a védekezés megkezdése nélkül a későbbi elhárítása objektíve lehetséges-e. Azt a feltételt, hogy fennállott-e közvetlenül fenyegető jogtalan támadás, csak az eseménysor egészének - mint folyamatnak - az értékelésével lehet megállapítani.

A fenti szempontokat figyelembe véve kell **a 2. sz.** sértett megölése után történeteket elemezni. Megállapítható, hogy ezt követően, a vádlott és **az 1. sz.** sértett kb. másfél óráig voltak együtt a tanyában. Ez idő alatt **az 1. sz.** sértett az irányadó tényállás szerint „te is kapsz monokli” kijelentés mellett egyik kezében a baltát felemelve, másik kezével ruházatánál fogva a vádlottat a másik szobába rángatta, ott a kanapéra ültette, cigarettát készítettett magának, és amikor a vádlott el akart távozni közölte vele, hogy nem mehet el, mert akkor biztosan a rendőrséget hívná. Majd, rá akarta venni, hogy segítsen neki a bántalmazásától meghalt **2. sz.** sértett holttestét a házból kivinni, amire a vádlott nem volt hajlandó, ezért egyedül tette meg. Ezután felszólította a vádlottat, hogy a véres ágyneműt vigye ki az udvarra, amit már teljesített, miközben **az 1. sz. sértett** a talicskát mosta le, melyen **a 2. sz.** sértett holttestét a házból kivitte. Ez idő alatt a vádlottnak lehetősége volt, hogy **a 2. sz.** sértett véres arcáról a telefonjával képet készítsen. Ezt követően **az 1. sz.** sértett karon ragadva visszavezette a házba, és felszólította, hogy **a 2. sz.** sértett telefonján hívja fel a barátnőjét (3. sz. név)-t, hogy mikor érkezik haza. Azonban, mivel a beszélgetéssel kapcsolatban a vádlott félrevezette, pofon ütötte. Ismételt, többszöri kérését, hogy elmehessen, azzal hárította el, hogy biztosan értesítené a rendőrséget, és nyomatékul elővette a maroklőfegyverét, valamint a lőszereket, csak annyit mondván a vádlottnak, hogy a pisztoly gyorsabb nála, utána ezeket az asztalra tette.

A fentiekből megállapítható, hogy ezen események során **az 1. sz.** sértett a vádlott ellen nem intézett ténylegesen konkrét támadást és ennek közvetlenül fenyegető veszélye sem állt fenn. Csak azt akarta elérni, hogy a vádlott a házat ne hagyja el. Viszont, ettől függetlenül, amennyiben ez a vádlottnak komolyan a szándékában állt, megtehetné volna, hiszen amíg **az 1. sz.** sértett a holttestet a házból kitolta és a talicskát mosta, szabad mozgása volt és a kiskapu sem volt bezárva, amiről tudomással bírt. Mindezekből, az ítéletálla álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy tulajdonképpen **az 1. sz.** sértett tisztában volt vele mit követett el és, hogy ennek a vádlott személyében tanúja is van, de nem tudta, hogy a vádlottal mit tegyen, és maga a vádlott sem tudta, hogy mit csináljon. Ilyen körülmények mellett helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ez idő alatt jogos védelmi helyzet nem állt fenn.

A fentieket követően történt az, hogy **az 1. sz.** sértett, miután a vádlott a szexuális aktusra vonatkozó ajánlatát elutasította, az ülő helyzetben lévő vádlott nadrágját lerántva, ellenkezésének dacára az ölébe hajolt és a nemi szervét a szájába vette, amitől a vádlott éles fájdalmat érzett. Ez viszont már a vádlott személye ellen

irányuló, közvetlen, jogtalan támadás volt, miáltal jogos védelmi helyzetbe került. Akként védekezett, hogy **az 1. sz.** sértett hátát ütötte és ellökte magától úgy, hogy az a fotellal együtt a padlóra dőlt, így fel tudott ugrani és a hátsó udvar irányában kifutott a házból. Ezzel a jogos védelmi helyzet meg is szűnt.

A továbbiakkal kapcsolatban tényként az áll rendelkezésre, hogy a vádlott a ház végénél felkapta a kérdéses vascsövet és tovább futott a tanya hátsó kerítésének irányába, miközben hallotta a közeledő **1. sz.** sértett hangját, hogy ne szaladjon, ne fusson. Majd megbotlott, térdre esett és a közelébe ért, vele szemben támadó magatartást nem tanúsító **1. sz.** sértettet még térdre ereszkedett helyzetben, az előzmények hatására kialakult félelmében a vascsővel megütötte. A cselekménynek az előbbieken jellemzett körülményeit és **az 1. sz.** sértett magatartását ebben a szituációban úgy kell értékelni, ahogyan az eset alkalmával a vádlott átélte. Azzal, hogy **az 1. sz.** sértett ekkor vele szemben támadást nem intézett, sem szóval, sem tettel nem fenyegette, maga a vádlott is tisztában volt, mert ugyanezt vallotta. Az csak feltételezés - amire a védő hivatkozott - hogy a történetek miatt nem békítőleg mehetett utána, ha bevárta volna, megtámadta volna, és ő is áldozat lenne. Az viszont kétségtelen, hogy a vádlott, az eseménysor alatt történetek miatt indulati feszültségben volt, melyet csak fokozott, hogy **az 1. sz.** sértett utána ment miközben ő megbotlott és térdre esett. Mindez a vádlottban nyilvánvalóan félelemérzettel és riadalommal járt, ami olyan nagyfokú indulatot váltott ki, mely a józan megfontolást kizártta tette és ennek hatása alatt, amikor **az 1. sz.** sértett a közelébe ért a vascsővel, halálos eredményt kiváltó módon megütötte. Indulatának fokát igazolja, amit ő maga is vallott, hogy az ütés előtt minden elsötétült előtte. Ebből is az következik, hogy **az 1. sz.** sértett közeledése tudatában nem jogtalan támadásként jelent meg. Az objektív körülmények alapján is az állapítható meg, hogy a jogos védelmi helyzet nem éledt fel újra.

A kifejtettekre figyelemmel, az ítéletábra álláspontja szerint is, a vádlott **az 1. sz.** sértett sérelmére elkövetett élet elleni cselekménye erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének minősül. Ezért az elsőfokú bíróság minősítése helyes, az ítéletábra egyetértett az erre vonatkozó indokolásával is.

Mindezekből következően, a jogos védelem megállapítására és az e miatti felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Bf.III.37/2013/7.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a további bűncselekményeket is.

A lőfegyverrel, illetve lőszerrel visszaélés büntette rendbeliségét illetően az ítéletábra a védő álláspontját nem osztotta. Kétségtelen, hogy ezzel kapcsolatban különböző

nézetek vannak, melyek közül van olyan is, mely szerint folytatólagosan elkövetettként minősülhet e bűncselekmény, ha a tartásra vonatkozó jogellenes állapot megszűnése után, rövid időn belül ismét jogellenes állapot jön létre. A halmazati szabályok értelmében viszont, ha az elkövető végleg felhagy a folytatás szándékával, majd - más indítékok alapján újra elhatározza a korábbihoz hasonló részselekmények elkövetését - a korábbi és az újabb részselekmények nem tartoznak a folytatólagosság egységébe, ilyenkor anyagi halmazatot kell megállapítani. Az ítéletábra a jelen esetben az utóbbi álláspontot osztotta, hiszen a vádlott a lőfegyvert, illetve a lőszereket a **[2. sz. sértett neve]** tanyából nem egységes akarattal elhatározással hozta el. Először 2008. augusztusában a lőfegyvert azért, hogy vagánynak tűnjön, de utána az 1. sz. sértettnek vissza is adta, majd 2008. október 12. napján a lőfegyvert és a lőszereket lényegében mint a többi dolgot eltulajdonította. Ilyen körülmények mellett, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a cselekményeket kettő rendbeliként minősítette.

A 6 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségével kapcsolatban az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy nem képezte vád tárgyát és e bűncselekmények egyébként sem valósultak meg. Az iratokból megállapítható, hogy még az alapeljárásban történt vádkiegészítés és módosítás során az ügyész **az 1. sz. sértett** 1 db és **a 2. sz. sértett** 5 db [bank megnevezése] által kibocsátott bankkártyájának az eltulajdonítását is vád tárgyává tette. A minősítéssel kapcsolatban az indítványa az volt, hogy mindez a vádiratban írt bűncselekmények jogi minősítését nem érinti. Az elkövetéskor hatályos jogszabály alapján - melyet a vádlott esetében alkalmazni kell - ezen cselekmények a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének minősülnek. E bűncselekmény törvényi büntetési tétele 1 évig terjedő szabadságvesztés, a vádlott terhére megállapított további bűncselekmények közül, a legsúlyosabbaknak a büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. Ilyen körülmények mellett az ítéletábra álláspontja szerint a 6 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége bűncselekményeknek a felelősségre vonása szempontjából nincs jelentősége, ezért e bűncselekmények miatti eljárást megszüntette. Az ügyész által indítványozott hatályon kívül helyezés felől, mivel az elsőfokú bíróság a cselekmények minősítésével érdemben nem foglalkozott, nem rendelkezett.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében teljes körűen figyelembe vette és értékelte, amit az ítéletábra kiegészít annyiban, hogy a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása az enyhítő körülmény.

Ilyen körülmények mellett a vádlottal szemben, az elsőfokú bíróság által kiszabott 5 év 4 hónap börtönt arányosnak találta. Nem lehet ugyanis figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott, habár az ő hibájára is visszavezethetően, nehezen élte meg, hogy először életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekménnyel

vádolták és vele szemben ilyen büntetés is került kiszabásra és ez a vád csaknem a megismételt eljárás végéig fennállt. Az ítéletábra ezért a kiszabott büntetésnek sem a súlyosítását, sem az enyhítését nem találta indokoltnak.

A bűnügyi költséggel kapcsolatban osztotta az ügyész álláspontját, hiszen a szakvélemények egy részének beszerzésére csupán a vádlottat érintő cselekményekkel kapcsolatban (lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette, lopás büntette és vétsége) került sor. Ezért úgy rendelkezett, hogy a költségjegyzék 2., 6. tétel alatti fegyverszakértői díjat és a 17., 43. tétel alatti tárgyszakértői díjat mint bűnügyi költséget, a vádlottnak kell teljes mértékben megfizetnie. Így, az első fokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 1.949.683.- forint, míg az állam terhén maradóé 2.932.989.- forint.

A vádlott bűnössége még a vádmódosítás folytán is kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményekben került megállapításra, ezért az ítéletábra - a védő indítványának megfelelően - a bűnügyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítését [Be. 338. §. (4) bekezdés] nem találta indokoltnak.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része nem a vonatkozó BKv 61. 1. pontjának megfelelően tartalmazza a közokiratok eltulajdonításával kapcsolatos bűncselekmények megnevezését, ezért megállapította, hogy helyesen: 8 rb. visszaélés okirattal vétsége.

Az első fokú ítélet rendelkező része tévesen tartalmazza az **(1. sz. név)** örökösének címét, ezért az ítéletábra a részére kiadott tárgyakat helyesen: [ország megnevezése, irányítószám, település, utca, házszám] szám alá rendelte kiadni.

A kifejtettekből következően, az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Bf.III.37/2013/7.

A fellebbezési eljárás során a kirendelt védő díjával 9.000.- forint bűnügyi költség merült fel, mely mivel hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásról van szó, a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2013. március 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.37/2013/7. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.298/2011/130. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. március 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke